

het talent Libasse Ka

“Schilderen was mijn levensbestemming, maar op een zeker moment was ik hopeloos”

Op de prestigieuze kunstbeurs Art Basel Paris verkocht zijn solostand uit, in het Smak schittert hij als jongste kunstenaar in de overzichtstentoonstelling *Painting after painting*, en afgelopen weekend opende hij zijn solotentoonstelling in Museum Dhondt-Dhaenens. Libasse Ka is de rijzende ster van de schilderkunst.

“Het is heel belangrijk om als jonge kunstenaar een mentor tegen te komen.” © Kaat Pype

Wanneer we Libasse Ka (27) spreken, hangen zijn kleurrijke abstracte schilderijen in Museum Dhondt-Dhaenens nog niet aan de muur. Op de grond staan zes grote werken naast elkaar. “Wacht, ze staan niet juist. Kom, we wisselen ze even van plaats”, zegt hij. “Voel je het verschil? Er zit meer dynamiek in.” Schilderen is tactiel voor Ka, intuïtief, intens.

Directrice van Museum Dhondt-Dhaenens Goedele Bartholomeeusse kent zijn werk een paar jaar geleden kennen. “Zulk rauw talent kom je niet vaak tegen”, zegt ze. “Hij is bezeten van schilderkunst, hij werkt enorm hard en ik heb hem sterk zien ontwikkelen. De schilderkunst kent zo’n lange traditie, om daarin overeind te blijven, moet je ermee in dialoog gaan. En dat doet Libasse.”

Hij begon als figuratieve schilder, maar maakte nu abstracte doeken met hier en daar een herkenbare vorm. “Mijn eerste werken waren wat klassieker”, zegt hij. “Ze waren volledig dichtgeschilderd. De laatste tijd is mijn werk zich aan het openen, ik durf steeds meer stukken doek vrij te laten.”

In zijn recente werk – de negentien schilderijen die hij in Museum Dhondt-Dhaenens toont, maakte hij allemaal dit jaar – gebruikt hij veel schildersmedium, een substantie die je toevoegt aan olieverf om bepaalde eigenschappen van de verf (zoals transparantie of glans) te manipuleren. Daarom blinken de doeken op sommige plekken, alsof er een laagje bladgoud op ligt. Ze sprankelen in het daglicht dat hier overvloedig binnen valt. Andere doeken zijn matter of donkerder. “Van Dyck-bruin” noemt Ka een grote vlek, die hij met een stuk plastic op het canvas heeft gedrukt. “Alles gebeurt heel intuïtief.”

“Een ander werk is met mijn schoenveters gemaakt, die ik in verf doopte. *For real*. Hier zie je de lengte van de volledig uitgestrekte veter, daarna heb ik ermee op het canvas geklopt.”

Als een nieuwe vorm van action painting?

“Voilà. Het is mijn manier om intuïtief te werk te gaan, de controle te verliezen, maar er toch structuur in te brengen.”

“Als jonge schilder maak je je soms zorgen of je wel voldoende signatuur hebt. Maar dat krijg je automatisch als je veel werkt. Het is eigenlijk moeilijker om van je eigen tik en automatismen af te raken. Daarom heb ik op een bepaald moment beslist om mijn penseel weg te leggen, het werd te gemakkelijk, te elegant. Het kwam net iets te veel uit mijn verstand. Dus begon ik te experimenteren met afdrukken van voorwerpen, of met schildersmedium.”

Cool Blue

Controle verliezen, het toeval toelaten en dan kansen grijpen, het is niet alleen de

manier waarop hij schildert, het is ook het verhaal van zijn carrière. Een paar jaar geleden had hij geen huis en weinig perspectieven, maar dat hij zou schilderen, stond vast.

Hij werkte in een Cool Blue-winkel in Brussel toen daar op een goede dag Oscar Murillo binnenwandelde, een Colombiaanse kunstenaar die op dat moment werkte aan een solo in Wels. Ka: "Ik stapte naar hem toe en zei: 'Jij bent Oscar Murillo, ik schilder ook.' Hij zei: 'Laat zien'. Ik toonde foto's van mijn schilderijen, hij vond ze goed en introduceerde me bij zijn Londen-galerie Carlos/Ishikawa. Vanessa Carlos bezocht mijn atelier. Ze wilde me representeren."

Jij was wel erg zeker van je stuk: je werk tonen aan een wereldberoemde schilder, daar is lief voor nodig.

"Zeker van mijn stuk? Integendeel, op een bepaald moment was ik hopeloos. Als kind schilderde ik al. Schilderen was mijn levensbestemming, dat wist ik, maar ik zag mezelf daar in die Cool Blue-winkel achter de toonbank staan. Een keer had ik een werk verkocht voor 1.000 euro, maar intussen deed ik een saaie job voor een maandloon van niet veel meer."

"Op zo'n moment speelt ego totaal geen rol. Plots zag ik Oscar Murillo staan en ik wist: dit is mijn uitweg."

Murillo was niet de eerste kunstenaar die je steunde.

"Nee, de allereerste was Jan Van Imschoot. Ik was toen net gestopt met school. In Sint-Lukas volgde ik Kunsthumaniora, maar dat was een *struggle*. Ik vond het één grote leugen, alsof je op school kunt leren hoe je kunstenaar moet zijn. Ik had wel een paar interessante leerkrachten, en ik zou nooit tegen iemand zeggen dat een opleiding niet belangrijk is, maar voor mij werkte het niet. Ik heb er mijn diploma behaald en daarna heb ik vier maanden geprobeerd La Cambre (*kunsthogeschool in Brussel, red.*), maar dat ging echt niet. Ik was boos. Ik moest stoppen."

"Ik werkte in een Cool Blue-winkel en toen kwam Oscar Murillo binnen. Ik wist: dit is mijn uitweg"

Je dacht: ik doe het gewoon zelf?

"Ik moest het toen wel zelf doen. Dat gaf veel stress. Mijn ouders maakten zich zorgen. Ik wilde hen geruststellen, maar tegelijkertijd wilde ik geen compromissen sluiten."

Opnieuw: je moet toch zeker van je stuk geweest zijn?

"Achteraf gezien was het meer naïviteit. Maar ik kon niet anders."

"In ieder geval: ik ontmoette Jan Van Imschoot toen ik net *foert* had gezegd tegen La Cambre. De vader van een vriend had een atelier in Studio City/Gaie in Anderlecht. Hij moet me sympathiek gevonden hebben, want ik mocht er gratis schilderen en wonen. En toen zag Jan mijn tekeningen op Instagram. Op een avond belde hij me, het klikte meteen. Hij stelde me voor aan Luk Lambrecht, Philippe Van Cauteren en een collectioneur. Dankzij Jan heb ik mijn eerste werk verkocht. Ik was superblij, want dat ik kon echt wel gebruiken."

Luk Lambrecht cureerde je eerste solotentstelling.

"Ja, ook dankzij Jan Van Imschoot. Nog steeds is Jan heel belangrijk voor mij, we blijven nieuwsgierig naar elkaars werk. Het is heel belangrijk om als jonge gast een mentor tegen te komen, want op zo'n mo-

Ka begon als figuratieve schilder, maar nu maakt hij abstracte doeken met hier en daar een herkenbare vorm. © Libas & Ka

ment kun je echt grote fouten maken. Je kunt professionaliseren of het kan de foute kant uit gaan. Jan heeft me weggehouden van heel veel shit."

Zoals?

"(denkt lang na) Weet je, ik ben een beetje overal opgegroeid, ik heb overal rondgehangen. Het was belangrijk om weg te blijven van bepaalde mensen en bepaalde werelden."

Wij leren je nu kennen met het succesverhaal Cool Blue-Oscar Murillo-uitverkochte stand op Art Basel, maar daar ging wel wat aan vooraf?

"Ja, natuurlijk. Ik ben blij dat ik deze kansen krijg. We leven in een onzekere wereld, ik weet niet wat morgen brengt. Dus ik moet proberen er nu het meeste uit te halen."

"En natuurlijk voel ik druk op mijn schouders na zo'n week handen schudden op een kunstbeurs en 'dank u-dank u-dank u' zeggen. Dat is vermoeiend. Maar ik heb alles gegeven om daar te staan, dus nu moet ik het ook gewoon dóen."

Wanneer wist je dat je wilde schilderen?

"Mijn kindertijd bracht ik door in Senegal (*Ka verhuisde als tienjarige naar België, red.*) en al die tijd dacht ik dat ik muzikant zou worden. Mijn eerste serieuze ambitie was stripteekenen. Ik hield van oude verhalen, mythes, en ik zocht naar manieren om die te moderniseren. *Game of Thrones* vond ik bijvoorbeeld *kri-nix* omdat daarin Engelse geschiedenis gemixt wordt met fantasy. Ik keek ook veel naar Japanse manga's, de dynamiek ervan sprak me aan. Maar uiteindelijk werd het schilderkunst."

Dynamiek en ritme zijn nog steeds belangrijk in je werk.

"Ja, vandaar ook de titel van de expo: *Notes on shape shifting*. Zoals een muzikant zijn noten kiest, componeer ik met contrast, herhaling, variatie. Als een partituur op doek."

Jozefien Van Beek

'Notes on shape shifting', tot 21/12 in Museum Dhondt-Dhaenens, Dourle

In 'Het talent' stelt de cultuurredactie u artiesten voor van wie u nog zult horen.